

3. Съставяне на интегралната оценка d_i за характеризиране на емиграцията по държави:

$$d_i = \frac{c_{i0}}{c_0}, \text{ където } c_0 = \bar{c}_0 + 2S_0,$$

$$\bar{c}_0 = \frac{1}{w} \sum_{i=1}^w c_{i0} \text{ и } S_0 = \sqrt{\frac{1}{w} \sum_{i=1}^w (c_{i0} - \bar{c}_0)^2}.$$

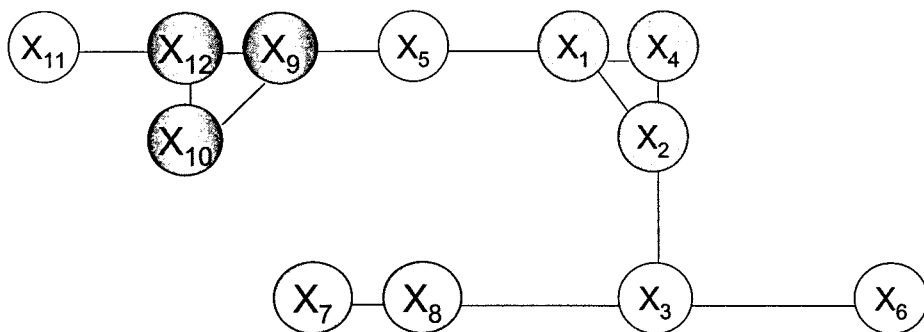
Интегралната оценка винаги е положителна величина, по-малка от единица (с изключение на Мексико), и гарантира по-добър резултат за страната-донор на емигранти, при стойност, клоняща към нула.

Интегралната оценка по държави варира в голям диапазон - от 0.1396 за България до 1.0746 за Мексико, което показва значителни различия на емигрантите по образование. Може да се каже, че България има оптимална структура на емигрантите според разгледаните признаци за 1990 г. За всички факторни променливи, включени

в анализа, стойностите за България са близки до еталона за развитие, затова и интегралната оценка е с най-ниска стойност. По-конкретно, делът на емигрантите от заетите лица в България за 1990 г. е едва 5.4%, като най-много са емигрантите с основно образование (69.2%), докато лицата с висше образование, емигрирали в друга държава, са едва 1/10 от общия брой емигранти, или разпределението на емигрантите по образование е 7:2:1 в полза на тези с основно образование. Една от причините за това е, че до 1989 г. границите на страната ни бяха затворени.

Разсъжденията протичат по същия начин и за 2000 г. с включени данни за още 12 държави⁶. Групите със сходни признаци са същите както за 1990 г. Има малка промяна при свързването на признаците x_3 и x_6 , но крайният резултат за включените признаци в анализа по-нататък остава непроменен.

Фиг. 2. Модел за връзка между признаците за оценка на образователното равнище на българските емигранти за 2000 г.

⁶ За 2000 г. са включени данни за още 12 държави - Беларус, Чехия, Молдова, Русия, Словакия, Украйна, Естония, Ирландия, Латвия, Литва, Норвегия и Швеция.